

Bruksela, dnia 11.9.2013
COM(2013) 634 final

**KOMUNIKAT KOMISJI DO PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO, RADY,
EUROPEJSKIEGO KOMITETU EKONOMICZNO-SPOŁECZNEGO I KOMITETU
REGIONÓW**

w sprawie jednolitego rynku telekomunikacyjnego

**KOMUNIKAT KOMISJI DO PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO, RADY,
EUROPEJSKIEGO KOMITETU EKONOMICZNO-SPOŁECZNEGO I KOMITETU
REGIONÓW**

w sprawie jednolitego rynku telekomunikacyjnego

1. KONTEKST POLITYCZNY I EKONOMICZNY

Poczynienie znaczącego postępu w kierunku jednolitego europejskiego rynku telekomunikacyjnego ma kluczowe znaczenie z punktu widzenia strategicznych interesów Europy oraz rozwoju gospodarczego; dla samego sektora telekomunikacyjnego; oraz dla obywateli, niezadowolonych z braku pełnego i uczciwego dostępu do usług telekomunikacyjnych, takich jak internet czy usługi komórkowe.

Znaczenie niezawodnego i szybkiego dostępu do internetu zwiększy się wraz z popularyzacją chmur obliczeniowych. W tym względzie niezbędna jest dostępność wysokiej jakości sieci, które zapewnić może jedynie „zdrowy“ sektor telekomunikacji, co oznacza, że jego dobra kondycja stanowi interes strategiczny Europy.

Podobnie w interesie strategicznym Europy leży posiadanie własnego potencjału pozwalającego świadczyć bezpieczne usługi chmury obliczeniowej na rzecz obywateli oraz utrzymanie znaczącego potencjału produkcyjnego w zakresie urządzeń telekomunikacyjnych. W obu przypadkach kluczowym czynnikiem jest istnienie dynamicznego sektora telekomunikacji, gotowego inwestować w sieci ruchome 4G oraz szybkie stacjonarne sieci dostępowe.

Znacząca większość obywateli, firm, rządów i przedsiębiorców polega w coraz większym stopniu na łączności zapewnianej przez usługi telekomunikacyjne. Obecnie jednak w Europie – mimo postępów, jakie w ciągu ostatnich 26 lat przyniosły reformy krajowych rynków telekomunikacyjnych w Europie, i mimo stworzenia podwalin dla jednolitego rynku telekomunikacyjnego – dostęp do tego rodzaju usług wciąż wiąże się z wieloma niewiadomymi.

Gospodarka internetowa ma coraz większy udział w PKB, podczas gdy skuteczna łączność i innowacje internetowe stały się kluczowe dla wzrostu produktywności we wszystkich sektorach gospodarki – od ochrony zdrowia po energetykę i usługi publiczne. Dlatego kwestia uzdrowienia sektora telekomunikacji nie dotyczy już tylko tego jednego sektora (który odpowiada zaledwie za 9 % europejskiej gospodarki cyfrowej); chodzi o wspieranie zrównoważonego rozwoju wszystkich sektorów.

Kolejny istotny krok w kierunku rozwoju jednolitego rynku telekomunikacyjnego mógłby stanowić niezbędny zastrzyk energii dla gospodarki, przyczyniając się do promowania nowych źródeł wzrostu gospodarczego (takich jak rynek aplikacji mobilnych (ang. app economy), w ramach którego od 2008 r. powstało 794 000 nowych miejsc pracy, w tym niemal połowa dla programistów), stanowić impuls dla innowacji, doprowadzić do utworzenia nowych i trwałych miejsc pracy oraz odbudować konkurencyjność Europy.

Właśnie takie cele przyświecały Radzie Europejskiej, kiedy w marcu 2013 r. zwróciła się ona do Komisji o jak najszybsze przedstawienie konkretnych środków pozwalających ustanowić

jednolity rynek technologii informacyjnych i telekomunikacyjnych. Przedstawione w dniu dzisiejszym wnioski stanowią odpowiedź na zobowiązanie podjęte przez Komisję.

Sektor łączności elektronicznej funkcjonuje w wymiarze globalnym, ponieważ sieć (oraz usługi oferowane za jej pośrednictwem) wykracza daleko poza granice UE. Jest rzeczą istotną, aby niniejsze inicjatywy postrzegane były w kontekście zmian zachodzących w innych miejscach; oraz aby poświęcić należytą uwagę kwestiom świadczenia usług łączności elektronicznej oraz usług cyfrowych w określonych porozumieniach sektorowych oraz w ramach rokowań handlowych i inwestycyjnych z naszymi głównymi partnerami.

2. 26 LAT REFORMY REGULACYJNEJ W DZIEDZINIE TELEKOMUNIKACJI

Na oczach zaledwie jednego pokolenia – dzięki unijnym ramom prawnym – krajobraz europejskiego rynku telekomunikacyjnego przeszedł drogę od skostniałego systemu publicznych monopoli do modelu sektora opartego na dynamice i konkurencji. Począwszy od lat 80. XX wieku, kolejne pakiety europejskiego prawodawstwa doprowadziły do uwolnienia dostępu do sieci, zwiększenia konkurencji i wyboru, ograniczenia kosztów roamingu, przyznania konsumentom nowych praw oraz stworzenia sprzyjających warunków do zbieżnego i spójnego stosowania wspólnych ram.

Co więcej, stosowanie unijnego prawa konkurencji miało kluczowe znaczenie dla zapewnienia funkcjonowania rynków w oparciu o reguły konkurencji, dzięki czemu spadły ceny i poprawiła się jakość usług świadczonych na rzecz konsumentów w całej UE.

Celem zmian w unijnym prawodawstwie dotyczącym usług telekomunikacyjnych było dostosowanie do przełomowych osiągnięć w zakresie technologii informacyjno-komunikacyjnych (ICT): najpierw do telefonii komórkowej, a następnie do internetu. Sektor usług telekomunikacyjnych stanowi obecnie filar produktów i usług cyfrowych, które mają potencjał, by wspierać nas we wszelkich aspektach naszego życia, oraz stać się bodźcem do poprawy sytuacji gospodarczej w Europie.

Wysiłki UE mające na celu wspieranie zdrowego otoczenia regulacyjnego i konkurencji od dawna leżą u podstaw zmian zachodzących w sektorze. Dzięki przełomowym technologiom, takim jak standardy GSM i UMTS, UE stworzyła warunki, w których Europa i europejscy gracze branżowi mogą zyskać przodującą pozycję na świecie. Z czasem, wraz z procesem liberalizacji obywatele i przedsiębiorstwa funkcjonujący w ramach rynków krajowych zyskali możliwość korzystania z zalet konkurencji, uczciwych cen i rzeczywistego wyboru. Za wzrostem konkurencji na rynkach, europejskich i światowych, nadążać muszą także zmiany w ramach regulacyjnych.

Istniejące ramy regulacyjne, przedstawione przez Komisję w 2007 r. i poświęcone w głównej mierze wzmocnieniu europejskiego nadzoru nad regulacją rynków krajowych oraz spójności tej regulacji, okazały się skuteczne. W ostatnim okresie jednakże – poza granicami Europy – silni operatorzy w Stanach Zjednoczonych, Japonii i Korei Południowej poczynili olbrzymie inwestycje w infrastrukturę szybkich szerokopasmowych łącz internetowych (w sieciach stacjonarnych i bezprzewodowych). Jest rzeczą ważną, aby w tym globalnym kontekście Europa nie pozostawała z tyłu. Ponadto zmieniający się klimat ekonomiczny i technologiczny oraz skutki kryzysu gospodarczego i finansowego doprowadziły do znacznego przyspieszenia dynamiki zmian w światowym sektorze usług telekomunikacyjnych, w tym do znaczących restrukturyzacji. Popyt na nowe usługi oraz nowe zastosowania dla usług wykorzystujących dane dodatkowo zwiększają znaczenie utworzenia jednolitego rynku; silna pozycja

europejskiego sektora ICT (zwłaszcza sektora telekomunikacji) oraz zasięg łączności szerokopasmowej – w porównaniu z innymi krajami – mają bowiem kluczowe znaczenie dla konkurencyjności europejskiej gospodarki. Daje się to odczuć szczególnie teraz, kiedy Europa szuka nowych dróg wyjścia z kryzysu.

Sektor telekomunikacji powinien rozwijać się, umożliwiając rozwój całej gospodarce; niedopuszczalna jest sytuacja, w której sektor ten szuka rozwoju poprzez dławienie zapotrzebowania na połączenia w szeroko pojętej gospodarce, przyjmując model, który przewiduje zyski w sytuacji braku dostępności usług, a nie w sytuacji ich powszechnej dostępności. Dlatego już teraz potrzebne jest podjęcie zdecydowanych działań, aby umożliwić zrestrukturyzowanie sektora i uniknąć problemów związanych z dalszym nieuniknionym pogarszaniem się jego sytuacji. Utrzymanie obecnej sytuacji nie wchodzi w grę.

3. BARIERY NA DRODZE DO JEDNOLITEGO RYNKU

Komisja Europejska pragnie zdecydowanie podtrzymać i poszerzyć korzyści, jakie z usług telekomunikacyjnych czerpią przedsiębiorstwa i obywatele. Jednakże pomimo wszystkich dotychczasowych postępów przedmiotowy sektor nadal napotyka na wiele przeszkód, barier i wyzwań, które razem oznaczają, że dobrodziejstwo jednolitego rynku nadal nie jest w pełni wykorzystywane. Niedawne badanie wykazało, że zakończenie procesu tworzenia rynku wewnętrznego w zakresie łączności elektronicznej przyniosłoby wzrost unijnego produktu krajowego brutto (PKB) nawet o 110 miliardów EUR rocznie.¹

Ogólnie rzecz biorąc, sektor telekomunikacji wciąż odczuwa skutki poprzedniego systemu monopoli krajowych, funkcjonując w znacznej mierze w granicach łącz krajowych. Niektóre duże przedsiębiorstwa telekomunikacyjne są obecne w kilku państwach członkowskich; jednak żadne z nich nie występuje we wszystkich z tych państw. Operatorzy sieci komórkowych mają w większości zasięg jedynie krajowy; w przypadku operatorów sieci stacjonarnych ich zasięg jest jeszcze bardziej ograniczony. Ci, którzy prowadzą działalność w kilku państwach członkowskich, zmuszeni są do funkcjonowania w ramach odrębnych przepisów, zgodnie z nierzadko rozbieżnymi wymaganiami i środkami podlegającymi różnym organom regulacyjnym, co wymaga od nich odrębnych zezwoleń w każdym państwie członkowskim. Ponadto często operatorzy funkcjonujący w kilku państwach członkowskich nie wykorzystują swojego faktycznego europejskiego wymiaru i zadowolają się prowadzeniem działalności osobno w poszczególnych państwach członkowskich. Na rynku funkcjonuje ponad tysiąc operatorów sieci stacjonarnych oraz kilkuset operatorów sieci ruchomych, którzy mimo swojej przynależności do większych grup – prowadzą działalność w wymiarze krajowym. Jednocześnie sektor ten ma w coraz większym stopniu charakter globalny, a jego rentowność zależy od skali.

Brak jednolitego rynku przekłada się także wyraźnie na ceny. Na przykład koszt połączenia z innym krajem UE lub korzystania z urządzenia mobilnego w innym kraju UE jest często dużo wyższy od stawek krajowych, ze względu na opłaty roamingowe za połączenia głosowe i przesył danych oraz „międzynarodowe” (wewnątrzunijne) stawki za połączenia. Opłaty takie są postrzegane jako nieuczciwe przez wielu obywateli, a także stanowią rzeczywistą przeszkodę w korzystaniu ze swobód jednolitego rynku.

Ponadto poziom zaufania wśród konsumentów wobec usług oferowanych przez operatorów posiadających siedzibę w innych państwach członkowskich powinien wzrosnąć, jeżeli będą

---

¹ Ecorys, TU Delft et al., *Steps Towards a Truly Internal Market for e-Communications*, 2013.

oni mieli pewność, że mogą polegać na tym samym zbiorze przepisów: na przykład przepisów dotyczących przejrzystości, warunków umownych, ułatwienia zmiany operatorów oraz przepisów zapobiegających blokowaniu lub ograniczaniu usług online, w ramach działań mających na celu zapewnienie dostępu do otwartego internetu. Rozproszone działania podejmowane na szczeblu krajowym w celu ochrony praw konsumentów mogą przyczynić się do dalszej fragmentacji jednolitego rynku.

Jednocześnie różnice w terminach, warunkach i kosztach procedur nabywania częstotliwości spowalniają inwestycje oraz utrudniają rozwój zintegrowanych sieci bezprzewodowych między krajami. Gdyby częstotliwości były udostępniane w bardziej terminowy i przewidywalny sposób, umożliwiłoby to rozpowszechnienie po przystępnych cenach połączeń szerokopasmowych w Europie; proces ten jednak nader często ograniczany jest strukturami regulacyjnymi na szczeblu krajowym.

Ponadto wszelka sprzeczność regulacji dotyczących sieci stacjonarnych często oznacza nadmierną regulację, lub brak pewności i nieprzewidywalność prawa, co nie sprzyja planowaniu inwestycji w szybkie sieci szerokopasmowe „nowej generacji“.

Zwiększenie harmonizacji w ramach jednolitego rynku przyniosłoby Europejczykom korzyści w postaci zwiększenia zasięgu szybkiej łączności szerokopasmowej oraz nowych, bardziej innowacyjnych usług cyfrowych. Takie szybkie sieci telekomunikacyjne mają również istotny wkład w funkcjonowanie wielu innych sektorów, publicznych i prywatnych. Silny i dynamiczny sektor usług telekomunikacyjnych ma istotne znaczenie jako czynnik umożliwiający Europie korzystanie z nowych innowacyjnych rozwiązań, takich jak chmury obliczeniowe, nowe narzędzia wykorzystujące duże zbiory danych (ang. „big data“), inteligentne samochody, inteligentne procesy produkcji, internet przedmiotów, inteligentne miasta, zmodernizowane organy administracji publicznej, systemy „e-zdrowie“, „e-edukacja“ itp. Sieci szybkich połączeń mogłyby stanowić podstawę dla kwitnącego europejskiego ekosystemu cyfrowego.

Krótko mówiąc, wady sektora to: rozdrobnienie rynku wzdłuż granic krajowych; brak spójności i przewidywalności regulacyjnej w całej Unii; niesprawiedliwie wysokie ceny określonych usług; oraz brak inwestycji. Rozwiązanie tych problemów ma podstawowe znaczenie dla zapewnienia miejsc pracy, wydajności i wzrostu gospodarczego w Europie. Konkurencyjny jednolity rynek telekomunikacyjny mógłby pomóc w rozwiązaniu tych problemów.

4. W KIERUNKU JEDNOLITEGO RYNKU TELEKOMUNIKACYJNEGO

Rzeczywisty jednolity rynek telekomunikacyjny oznacza rynek, na którym:

- konsumenci mogą korzystać z usług dowolnego unijnego operatora, bez dyskryminacji, bez względu na to, gdzie mają swoją siedzibę;
- operatorzy mają możliwość oferowania swoich usług na konkurencyjnych zasadach poza granicami państwa członkowskiego, w którym mają siedzibę, i docierania do konsumentów na terytorium całej UE;
- zniesione zostały wygórowane opłaty za połączenia wewnątrz UE lub za korzystanie z łączności ruchomej w dowolnym miejscu w UE.

Jest to ostateczny cel, do realizacji którego dąży od pewnego czasu Komisja Europejska. W ten sposób powstały ramy prawne w swym obecnym kształcie. Docelowo jego realizacja oznacza stopniowe znoszenie barier krajowych ograniczających konkurencję transgraniczną, w tym różnych krajowych przepisów sektorowych, zróżnicowanych krajowych przepisów ochrony konsumentów dotyczących umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych, oraz rozbieżnych krajowych warunków przydzielania i przyznawania częstotliwości. Oznacza ono również ramy, które są bardziej spójne, stabilne, dają większą pewność prawa, są konkurencyjne i w większym stopniu zharmonizowane oraz bardziej sprzyjają inwestycjom, zapewniając przy tym większy wybór, szybsze połączenia szerokopasmowe i lepszą jakość usług transgranicznych.

Komisja jest w dalszym ciągu zdania, że rzeczywisty jednolity rynek zgodny z przedstawioną wizją wymagać będzie utworzenia jednego organu regulacyjnego na szczeblu UE, który odpowiedzialny będzie za interpretowanie i wdrażanie zharmonizowanych ram prawnych. Konieczne byłoby także stworzenie pojedynczego systemu stosowania regulacyjnych środków naprawczych oraz dalsza harmonizacja procesów przydzielania i przyznawania częstotliwości.

Jest jednak oczywiste, że proces tworzenia jednolitego rynku usług telekomunikacyjnych – podobnie jak w innych sektorach – jest procesem stopniowym, który w równym stopniu zależy od zachowania uczestników rynku i od interwencji organów regulacyjnych.

Propozycje przedstawiane obecnie stanowią ważny pośredni krok w kierunku realizacji ostatecznego celu, jakim jest w pełni zintegrowany jednolity rynek, poprzez likwidację niektórych barier, dzięki której przedmiotowy sektor będzie mógł wnieść swój pełen wkład w usilne dążenie do wzrostu gospodarczego. Takie podejście ma swoje podstawy w istniejących ramach usług telekomunikacyjnych i skupia się na kwestiach transgranicznych, z którymi borykają się operatorzy i konsumenci, oraz na usuwaniu przeszkód utrudniających inwestowanie. Polega ono na wskazaniu określonych zmian w bieżących ramach, jako pośrednich kroków, które wspólnie przyczynią się do przechylenia szali w kierunku ogólnoeuropejskiego jednolitego rynku.

W praktyce oznacza to:

- usunięcie szeregu rozbieżności interpretacyjnych między krajowymi organami regulacyjnymi, zwiększenie współpracy między nimi i ciągłości zarządzania oraz wzmocnienie roli Komisji;
- rozwiązanie problemów, z którymi konsumenci borykają się w sytuacji rozdrobnienia rynku europejskiego, poprzez wdrożenie określonych wspólnych norm konsumenckich; zniesienie opłat za połączenia przychodzące w roamingu oraz nieuzasadnionych opłat za połączenia w granicach UE; korzystne ukształtowanie warunków rynkowych, tak aby mogły one doprowadzić do szybkiego wycofania opłat roamingowych w całej Europie; oraz wprowadzenie nowych, wspólnych środków ochrony konsumentów, w tym w celu zagwarantowania dostępu do otwartego internetu;
- stworzenie nowych możliwości prowadzenia działalności gospodarczej w sektorze telekomunikacji poprzez uproszczenie procesu inwestowania w sieci oraz świadczenia i gwarantowania usług transgranicznych; oraz harmonizacja kluczowych „produktów“ technicznych (np. częstotliwości dla sieci bezprzewodowych, dostępu do sieci dla stałych łącz szerokopasmowych);
- Wzmocnienie europejskiego wymiaru obecnego systemu krajowych organów regulacyjnych. Komisja proponuje – jako pośredni krok – wzmocnienie roli

przewodniczącego Organu Europejskich Regulatorów Łączności Elektronicznej (BEREC) poprzez utworzenie stanowiska w pełnym wymiarze czasu pracy z kadencją na 3 lata, w celu zapewnienia bardziej strategicznego podejścia do planowania działań i większej ciągłości tych działań.

Po zakończeniu w 2009 r. negocjacji w sprawie przeglądu ram regulacyjnych Komisja zobowiązała się formalnie do podjęcia działań w dziedzinie otwartego dostępu do internetu. Nawet w tym krótkim okresie czasu, jaki upłynął od tego wydarzenia, a tym bardziej od czasu stworzenia pierwotnego projektu tych ram – znacząco wzrosło znaczenie dostępu do internetu, czyniąc ten dostęp kluczowym elementem życia gospodarczego, społecznego i kulturalnego. Zyskał on wręcz status głównej i najcenniejszej usługi świadczonej przez operatorów sieci i dostawców usług internetowych. Istnieją cztery powody, dla których już teraz konieczne jest podjęcie działań w sprawie otwartego dostępu do internetu. Po pierwsze, na dzień dzisiejszy nie istnieją skuteczne ogólnounijne gwarancje otwartego dostępu; istnieją natomiast wyraźne i liczne dowody na blokowanie lub ograniczanie (pogarszanie jakości) usług, ze szkodą dla interesów konsumentów i tych dostawców treści i aplikacji, którzy zagrożeni są tego rodzaju blokadami. Po drugie, operatorzy telekomunikacyjni oraz dostawcy treści i aplikacji opracowują „specjalistyczne usługi“, których wartość dla społeczeństwa i gospodarki uzależniona jest od gwarantowanej jakości; dotyczy to takich usług jak telewizja internetowa, aplikacje „e-zdrowie“ – takie jak wysokiej rozdzielczości obrazowanie medyczne, wideokonferencje, czy kluczowe dla biznesu aplikacje wykorzystujące duże zbiory danych w ramach chmury obliczeniowej. Te innowacyjne rozwiązania otwierają nowe możliwości dla działalności gospodarczej; wymagają one jednak ram regulacyjnych na szczeblu europejskim, które zapewnią jasne warunki rozwoju tego rodzaju usług, w powiązaniu z prężnym ekosystemem internetowym. Po trzecie, kształt europejskich ram telekomunikacyjnych sprawia, że krajowe organy regulacyjne nie dysponują obecnie wystarczającymi uprawnieniami do interweniowania i nakładania kar w przypadkach blokowania ruchu lub innych nieuzasadnionych praktyk zarządzania ruchem, ani do dbania o właściwą kondycję otwartego internetu. Po czwarte, zajmując się przedmiotową kwestią, krajowi decydenci stosują szereg rozbieżnych podejść, co grozi rozdrobnieniem jednolitego rynku i stworzeniem nowych przeszkód dla zintegrowanego zarządzania siecią. Przedstawiony projekt rozporządzenia ma na celu rozwiązanie wszystkich tych problemów w zrównoważony i skuteczny sposób.

5. KWESTIE INWESTYCJI I KONKURENCJI

Zalecenie w sprawie metodologii kosztowych i niedyskryminacji jest drugim elementem niniejszego pakietu, który stanowi uzupełnienie proponowanego rozporządzenia i jest z natury rzeczy powiązany z tym rozporządzeniem. Skupia się on bardziej bezpośrednio na inwestycjach oraz na dalszej harmonizacji metodologii kosztowych. Celem jest przyspieszenie inwestycji w łączność szerokopasmową w Europie. Cel ten ma kluczowe znaczenie dla utrzymania konkurencyjności na szczeblu globalnym; inwestycje powstrzymywane są jednak z powodu braku pewności prawa i istnienia rozbieżności między organami regulacyjnymi. Spójniejsze i bardziej przewidywalne przepisy oraz stabilniejsze otoczenie regulacyjne można osiągnąć poprzez 1) dalszą harmonizację kosztów, które operatorzy zasiedzali mogą pobierać z tytułu udostępniania innym swoich sieci miedzianych; oraz 2) zapewnienie prawdziwie równego dostępu do sieci tym, którzy o ten dostęp zabiegają. Gdyby udało się doprowadzić do zniesienia istniejących ograniczeń konkurencji oraz dyskryminacji, ceny za produkty „nowej generacji“ byłyby ustalane przez rynek, bez potrzeby ich regulowania; jednocześnie ceny za dostęp do sieci miedzianych pozostałyby w większości stabilne i nie wpływałyby negatywnie na ceny za korzystanie z sieci przyszłości.

W obecnej sytuacji niekonsekwentne stosowanie przepisów prowadzi do braku pewności prawa po stronie wszystkich uczestników rynku i tworzenia barier na drodze do jednolitego rynku. Szczególnie istotna jest pewność prawa, ponieważ inwestowanie w szybkie sieci szerokopasmowe wiąże się z ponoszeniem znaczących kosztów, a poziom zapotrzebowania na produkt końcowy pozostaje niewiadomą.

Dlatego też objaśnienia przedstawione w zaleceniu mają kluczowe znaczenie dla zniesienia niepewności: operatorzy zasiedzieli i podmioty zabiegające o dostęp do sieci będą mieli jasność co do wysokości cen pobieranych za dostęp do sieci.

6. PLAN DZIAŁANIA NA RZECZ USTANOWIENIA JEDNOLITEGO RYNKU TELEKOMUNIKACYJNEGO W ŚREDNIM OKRESIE

Oczekuje się, że średnioterminowe skutki proponowanego prawodawstwa przyniosą zwiększenie swobody i możliwości dla uczestników rynku oraz tendencję do postępującej konsolidacji sektora. Można oczekiwać, że wzmożona konkurencja towarzysząca dalszej migracji Europy w kierunku rzeczywistego jednolitego rynku doprowadzi z czasem do obniżenia poziomu regulacji sektora w oparciu o analizy rynku. Istotnie, jednym ze skutków rozwoju jednolitego rynku powinno być ożywienie trendów sprzyjających skutecznej konkurencji na poszczególnych rynkach, a do zapewnienia właściwego funkcjonowania rynku - w coraz powszechniejszym odbiorze - ma wystarczyć stosowanie *ex post* prawa konkurencji. Z czasem – w miarę jak krystalizować się będzie rzeczywisty jednolity rynek łączności elektronicznej – konieczne mogą okazać się także zmiany w geograficznym zasięgu rynków, zarówno do celów regulacji sektorowych opartych na regułach konkurencji, jak i do celów stosowania samego prawa konkurencji.

Kolejnym elementem wkładu Komisji ma być opracowanie w przyszłym roku przeglądu zalecenia w sprawie właściwych rynków w celu zapewnienia, by – w miarę wzrostu konkurencji – odpowiednio zredukowano obciążenia regulacyjne nakładane *ex-ante* na operatorów.

Aby utworzyć jednolity rynek telekomunikacyjny niezbędne będzie podjęcie kolejnych kroków, np. zwiększenie koordynacji w zakresie regulacyjnych środków naprawczych. W tym celu Komisja podejmie niezbędne kroki, aby przygotować grunt pod kolejny mandat Komisji, wykorzystując istniejące narzędzia przewidziane w ramach regulacyjnych oraz opracowując przegląd możliwych zmian w istniejących mechanizmach zapewniających spójność regulacyjną. Przegląd ten – obejmujący przeprowadzenie w odpowiednim czasie szeroko zakrojonych konsultacji społecznych – powinien także poddać analizie użyteczność jednego telekomunikacyjnego organu regulacyjnego na szczeblu UE. Przegląd ten mógłby także skupić się na kwestii równych warunków działania w kontekście przepisów mających zastosowanie do usług internetowych „over-the-top“ oraz przepisów dotyczących usług telekomunikacyjnych; oraz kwestii bieżących dotyczących konwergencji między usługami i rynkami audiowizualnymi oraz telekomunikacyjnymi.

7. PODSUMOWANIE

Zgodnie z wizją Komisji sektor usług telekomunikacyjnych w UE ma być dynamiczny i konkurencyjny. Wizja ta wymaga istnienia szeregu silnych operatorów, prowadzących działalność w kilku państwach członkowskich, także poza granicami UE, obok większej liczby mniejszych spółek o bardziej lokalnym wymiarze: przy czym wszystkie z nich miałyby oferować najnowocześniejszą infrastrukturę lub najnowsze usługi. W ten sposób zapewnione

zostaną infrastruktura i usługi potrzebne prężnej, otwartej gospodarce cyfrowej, przyczyniając się do cyfrowego wzrostu, tworzenia miejsc pracy i możliwości w Europie.

Poprzez taki zbiór środków Komisja ponownie podkreśla swoje zaangażowanie na rzecz celów dotyczących łączności szerokopasmowej w ramach Europejskiej agendy cyfrowej; do realizacji tych celów może przyczynić się złożona grupa operatorów (zasiedziały i alternatywnych, stacjonarnych i bezprzewodowych) oferujących szeroki i konkurencyjny wachlarz wysokiej jakości usług i treści. Budowa takiego zasięgu łączności szerokopasmowej ma kluczowe znaczenie dla osiągnięcia masy krytycznej przez nowe usługi internetowe: od inteligentnych sieci i inteligentnych miast, po uniwersalne chmury obliczeniowe lub internet przedmiotów. W ten sposób Europa wysunęłaby się również na czołową pozycję w cyfrowym świecie, dysponując nowoczesną cyfrową infrastrukturą, dzięki której Europejczycy mogliby w pełni wykorzystywać potencjał internetu, a europejskie przedsiębiorstwa – konkurować na globalnej arenie.

Uwzględniając powyższy kontekst, Komisja wzywa Parlament Europejski i Radę do rozpatrzenia i przyjęcia przedstawionego starannie ukierunkowanego na cele rozporządzenia w ramach najwyższego priorytetu politycznego.